

—
Верховний
Суд

ОГЛЯД РІШЕНЬ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ

За період з 10.06.2019 по 14.06.2019

2019/21

Дата прийняття:	11/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	11/09/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.
Назва:	CASE OF PRIZRENI v. ALBANIA (Application no. 29309/16)
Зміст:	<p>Справа стосувалася скарги заявника на неефективне розслідування обставин смерті його брата Sh. P. під час відбуття покарання в місцях позбавлення волі; заявник також скаржився на нелюдське і таке, що принижує гідність, поводження стосовно його брата у зв'язку із ненаданням належної медичної допомоги, та застосуванням наручників, коли останній перебував у лікарні.</p> <p>В лютому 2011 року, брата заявника – Sh. P. було переміщено з місця позбавлення волі до лікарні.</p> <p>Заявник виявив бажання відвідати свого брата 22 лютого 2011 року, проте цього ж дня останній помер у лікарні.</p> <p>Згідно з медичною картою Sh. P., він страждав на «слонову хворобу», патологічне ожиріння, поліорганну недостатність, у зв'язку з чим йому було призначено необхідне лікування.</p> <p>Цього ж дня органи влади розпочали розслідування обставин смерті Sh. P.: було проведено огляд місця події, трупа працівниками правоохоронних органів, судово-медичним експертом та прокурором (слідчою групою); в подальшому було допитано лікарів. Лікарі стверджували, що братові заявника надавалося лікування, як і будь-якому іншому пацієнту, відповідно до встановлених правил.</p> <p>Заявник, окрім іншого, розповів слідчій групі, що під час попереднього візиту до брата, Sh. P. був без тям та прив'язаний до ліжка простирадлами.</p> <p>Судово-медична експертиза трупа Sh. P. встановила: відсутність слідів будь-яких медичних препаратів в крові брата заявника, наявність крововиливів на обох передпліччях та констатувала, що причиною смерті брата заявника була гостра серцево-легенева недостатність. Такі факти спричинили питання щодо неналежного виконання професійних обов'язків медичними працівниками щодо Sh. P.</p> <p>Органи прокуратури в квітні 2011 року вирішили не відкривати кримінальне провадження за фактом смерті Sh. P., що було обґрунтовано висновками судово-медичної експертизи та відсутністю доказів вчинення правопорушення.</p> <p>Заявник оскаржив таке рішення прокуратури, проте всі судові</p>

Огляд рішень Європейського суду з прав людини

	інстанції його скаргу відхилили, у тому числі і Конституційний Суд у 2015 році. Суди також зазначили, що заявник не мав правового статусу для оскарження рішення прокуратури про відмову у відкритті кримінального провадження, оскільки згідно з положеннями національного законодавства лише особи, які звернулись із заявою про вчинення правопорушення, мають право на таке оскарження.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 2 Конвенції (право на життя) у процесуальному аспекті. Відсутність порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) у матеріальному аспекті. Порушення статті 3 Конвенції у процесуальному аспекті.
Дата прийняття:	11/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	11/06/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF S.S. AND B.Z. v. RUSSIA (Applications nos. 35332/17 and 79223/17)
Зміст:	У різні дати заявникам було пред'явлено обвинувачення у країнах свого походження (Таджикистан і Узбекистан) у вчиненні правопорушень з політичних та релігійних мотивів; рішення щодо їх досудового тримання під вартою було прийняте in absentia (за їх відсутності), а органи влади оголосили заявників у міжнародний розшук. Зрештою, органи влади Росії прийняли остаточні рішення про видворення та видачу заявників, незважаючи на їхні постійні твердження, що у разі видворення/видачі до країн походження вони можуть бути піддані катуванню або такому, що принижує людську гідність, поводженню всупереч положенням статті 3 Конвенції.
Констатоване порушення (стаття):	Було б констатовано порушення статті 3 Конвенції (заборона катування), якби заявника у справі B.Z. v. Russia, № 79223/17 було видворено до країни його походження; та було б порушення зазначеної статті у разі видворення заявника у справі S.S. v. Russia, № 35332/17 до Таджикистану. Порушення статті 3 Конвенції з причини неналежних умов перебування під вартою у справі S.S. v. Russia. Порушення пункту 4 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканість) у справі S.S. v. Russia. Порушення пункту 4 статті 5 Конвенції у справі B.Z. v. Russia.

	У справі S.S. v. Russia, держава-відповідач проігнорувала тимчасовий захід, застосований Судом відповідно до Правила 39 Регламенту Суду, і, відповідно, не виконала свої зобов'язання за статтею 34 Конвенції.
Дата прийняття:	11/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	11/09/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF OZDIL AND OTHERS v. THE REPUBLIC OF MOLDOVA (Application no. 42305/18)
Зміст:	<p>Заявники є громадянами Туреччини, які мають дійсні посвідки на проживання та працювали вчителями у приватній мережі шкіл «Orizont» (Молдова). На цей час вони ув'язнені в Туреччині.</p> <p>У зв'язку зі спробою військового перевороту 15-16 липня 2016 року в Туреччині турецький посол звинуватив школи «Orizont» у зв'язках із рухом Фейтулаха Гюллена і звинуватив вчителів школи у тероризмі.</p> <p>В травні 2017 року Прем'єр-міністр Туреччини відвідав Молдову та просив свого молдавського колегу закрити школи «Orizont».</p> <p>31 березня 2018 року директора Кишинівської середньої школи «Orizont» було затримано в аеропорту Кишинева; протягом семи годин проводився допит молдавськими спецслужбами з приводу стверджуваної участі в терористичних організаціях.</p> <p>Проти нього було порушено кримінальне провадження та обрано запобіжний захід у вигляді заборони виїзду з країни на десять днів.</p> <p>6 квітня 2018 року заявники звернулися до міграційних органів влади Молдови із заявами про надання притулку.</p> <p>10 квітня 2018 року обвинувачення проти директора Кишинівської середньої школи «Orizont» було знято, а провадження – закрито.</p> <p>5 травня 2018 року заявники звернулися до компетентних органів влади з запитом, чи існують проти заявників кримінальні провадження. Листом, датованим 13 червня 2018 року, органи прокуратури, що спеціалізуються на боротьбі із організованою злочинністю, повідомили заявників про те, що проти них не порушено кримінальні провадження. Лист із аналогічним змістом заявники отримали 31 липня 2018 року від антикорупційної прокуратури.</p> <p>6 вересня 2018 року зранку семеро вчителів школи «Orizont» були затримані в їхніх домівках або по дорозі до роботи особами в</p>

	<p>цивільному одязі та відвезені у невідомому напрямку.</p> <p>Пізніше молдавські спецслужби зробили декілька заяв щодо затримання сімох іноземних громадян, які звинувачувалися в участі в ісламської організації та мали бути видворені за межі Молдови у співробітництві зі спецслужбами інших держав.</p> <p>Цього ж дня турецькі засоби масової інформації відзвітували, що турецькі спецслужби провели успішну операцію в Молдові, під час якої було затримано сім членів руху Фетхулага Гюлена.</p> <p>6 вересня 2018 року деякі з членів сім'ї заявників або їхніх шкільних колег та захисники провели день в аеропорту в надії зупинити депортацію заявників до Туреччини.</p> <p>Надалі члени родини не отримували жодної інформації щодо заявників.</p> <p>Пізніше з'ясувалося, що в день затримання заявники були доставлені до аеропорту Кишинєва, звідти чартерним рейсом були негайно доставлені до Туреччини.</p> <p>Незабаром після цього члени родини заявників отримали листи від органу міграційної служби про відмову у задоволенні заяви про надання притулку, і окрім іншого, про заборону заявникам в'їжджати на територію Молдови протягом п'яти років. Наголошувалося також на тому, що їх видворення було законним.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення пункту 1 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканість).</p> <p>Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>13/06/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>13/06/2019 (Комітет)</p>
<p>Назва:</p>	<p>CASE OF JARMUŹ v. POLAND (Application no. 63696/12)</p>
<p>Зміст:</p>	<p><i>Перший етап проваджень.</i></p> <p>Кримінальне провадження щодо заявника за фактом керівництва ним організованою групою, нападі та вимаганні продовжується з 29 вересня 2005 року.</p> <p><i>Другий етап проваджень.</i></p> <p>1 жовтня 2009 року заявника було затримано та поміщено під варту.</p> <p>2 березня 2010 року заявникові було пред'явлено обвинувачення в суді першої інстанції. Обвинувальний акт проти заявника та його</p>

22-х спільників містив в собі обвинувачення у 900 епізодах злочинної діяльності. Заявника було звинувачено у 39 епізодах злочинної діяльності, таких як заволодіння транспортним засобом, торгівля наркотичними засобами, грабежі та розбої, вчинені у складі злочинної організації.

23 листопада 2010 року суд першої інстанції вирішив виділити справу за обвинуваченням заявника в окреме провадження, яке мало бути об'єднане з іншими обвинуваченнями і розглянуте на окремому судовому засіданні.

Зрештою, кримінальна справа заявника була передана на розгляд іншій колегії суддів у межах цього ж суду першої інстанції.

28 грудня 2010 року суд першої інстанції продовжив заявникові строк тримання під вартою.

4 лютого 2011 року кримінальне провадження стосовно заявника було зупинене з мотиву завершення іншого судового провадження; це рішення суду було скасовано апеляційним судом 16 березня 2011 року. Справа була направлена до відповідної колегії суддів суду першої інстанції в березні 2011 року; головуючий суддя по справі розпочав судовий розгляд кримінального провадження стосовно заявника 14 вересня 2011 року та вирішив питання про необхідність проведення підготовчих дій (встановлення адрес дванадцяти свідків).

У процесі судового розгляду заявник подавав численні клопотання про відкладення судового засідання, про долучення доказів до матеріалів справи; він також заявляв відводи судді та прокурору. У підсумку суд першої інстанції провів 24 судових засідання і 13 травня 2013 року визнав заявника винним за пред'явленим обвинуваченням та призначив покарання у виді дев'яти років позбавлення волі.

Заявник подав апеляцію. Судове слухання, призначене на 15 квітня 2014 року, було відкладене у зв'язку із неявкою захисника заявника.

12 червня 2014 року суд апеляційної інстанції задовольнив скаргу заявника та зменшив строк призначеного покарання до восьми років ув'язнення. Заявник подав касаційну скаргу.

17 грудня 2014 року Верховний суд відхилив скаргу заявника.

Провадження на підставі Закону 2004 року.

Заявник подав дві скарги на порушення права на розгляд провадження в ході розслідування чи нагляду, здійснюваного прокурором, та на тривалість кримінального провадження.

7 вересня 2011 року суд апеляційної інстанції відхилив першу скаргу заявника.

	28 листопада 2012 року суд апеляційної інстанції відхилив другу скаргу заявника, та зазначив, що зі сторони суду ніяких надмірних затримок в розгляді його кримінального провадження не було, включаючи велику кількість проведених процесуальних дій, зокрема за клопотаннями заявника.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) щодо другого етапу провадження.
Дата прийняття:	13/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	13/06/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF WESOŁEK v. POLAND (Application no. 65860/12)
Зміст:	<p>2 травня 2011 року суд першої інстанції видав судовий наказ, відповідно до якого заявниця мала сплатити на користь стягувача Д. К. 156 000 польських злотих (еквівалент 36 000 євро).</p> <p>Заявниця в межах строку, наданого для оскарження, подала апеляційну скаргу на судовий наказ. Вона скаржилася, що вимога про сплату коштів за судовим наказом ґрунтувалася на недійсному договорі оренди, який вона підписала як вексель. Стверджувала про необґрунтованість та незаконність судового наказу. Окрім іншого, заявниця подала клопотання про звільнення від сплати судового збору.</p> <p>13 липня 2011 року судовий пристав суду першої інстанції прийняв рішення про часткове звільнення заявниці від сплати судового збору. Суд перевірів фінансовий стан заявниці.</p> <p>Зокрема, 2010 року компанія заявниці отримала валовий дохід в розмірі 213 000 польських злотих, проте витрати перевищили цю суму на 50 000 польських злотих.</p> <p>За перші чотири місяці 2011 року заявниця задекларувала суму валового доходу своєї компанії в розмірі 53 600 польських злотих, а витрати склали 48 500 польських злотих, а тому її дохід склав близько 5000 польських злотих. Також, заявниця зазначила, що в неї є фінансові зобов'язання на суму 4000 польських злотих, які вона має сплачувати щомісяця та вчасно. Су погодився, що її фінансовий стан був складним.</p> <p>Однак її підприємницька діяльність приносила високий рівень валового доходу, водночас високий рівень витрат не означає автоматично повне звільнення від сплати судового збору. Більш</p>

	<p>того, заявниця задекларувала дохід протягом перших чотирьох місяців 2011 року. В результаті суд прийняв рішення про сплату заявницею судового збору в розмірі однієї третини від суми, яка підлягає сплаті за подачу апеляційної скарги на судовий наказ. Заявниця подала апеляційну скаргу на рішення судового пристава. Стверджувала, що її підприємницька діяльність є збитковою, а вона сама є фінансово залежною від своєї родини.</p> <p>3 серпня 2011 року суд першої інстанції підтримав рішення судового пристава та зазначив про необхідність сплати заявницею суми судового збору за подачу апеляційної скарги в розмірі 1 928 польських злотих (500 євро) протягом семи днів.</p> <p>22 серпня цього ж року юрист заявниці подав друге клопотання про звільнення від сплати судового збору, оскільки заявниця припинила свою підприємницьку діяльність з причини збитковості.</p> <p>26 серпня 2011 року судовий пристав суду першої інстанції частково задовольнив вищезазначене клопотання та зазначив про необхідність сплати судового збору в розмірі 1000 польських злотих (250 євро). Заявниця не подавала апеляцію на таке рішення.</p> <p>Починаючи з 16 вересня 2011 року заявниця мала сплатити судовий збір у розмірі 1000 польських злотих впродовж семи днів.</p> <p>29 вересня 2011 року заявниця подала третє клопотання про звільнення від сплати судового збору, зазначивши, що покращення її фінансової ситуації не відбулось; окрім іншого, її автомобіль зламався, що потягнуло за собою додаткові витрати.</p> <p>26 жовтня 2011 року суд першої інстанції відмовив у задоволенні клопотання заявниці.</p> <p>10 листопада 2011 року заявниця оскаржила це рішення до апеляційного суду, проте останній пред'явив вимогу про сплату 1500 польських злотих за подачу апеляційної скарги. Заявниця просила про звільнення від сплати цього судового збору.</p> <p>22 грудня 2011 року суд частково задовольнив її заяву та зменшив суму судового збору до 1000 польських злотих.</p> <p>30 березня 2012 року суд апеляційної інстанції повернув скаргу заявниці на рішення суду від 26 жовтня 2011 року з причини несплати судового збору.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>13/06/2019</p>

Дата набуття статусу остаточного:	13/06/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF BEGOVIĆ v. CROATIA (Application no. 35810/14)
Зміст:	<p>19 вересня 1998 року між заявником та Д. М. було укладено шлюб; під час шлюбу 17 квітня 2001 року у них народилася спільна дитина.</p> <p><i>1. Основне провадження.</i></p> <p>29 січня 2008 року Д. М. було порушено цивільне провадження проти заявника з вимогою розлучення, залишення дитини з нею та покладення обов'язку на заявника сплачувати аліменти. Зазначала, що вони у шлюбі фактично не перебувають після переїзду заявника до іншого міста.</p> <p>27 березня 2008 року Д. М. уточнила свої позовні вимоги, відповідно до яких просила визначити її тимчасовим опікуном над спільним сином до прийняття судом остаточного рішення. Заявник у свою чергу клопотав про визнання його тимчасовим опікуном до прийняття судом остаточного рішення по справі.</p> <p>Відповідно до висновку суду від 4 червня 2008 року у цій справі була застосована процедура посередництва та залучено Центр соціального забезпечення Сесвете, який у свою чергу зазначив, що відносини між батьками були напруженими; комунікація не була належною; відносини між дитиною та батьком були проблемними, але дитина потребувала налагодження контакту з батьком.</p> <p>3 липня 2008 року муніципальний суд постановив рішення про встановлення опіки матері над дитиною та підтвердив право заявника на побачення з дитиною.</p> <p>Однак, внаслідок поданої Д. М. апеляції рішення суду було скасовано, а справу передано на новий розгляд до муніципального суду.</p> <p>30 вересня 2008 року рішенням суду шлюб між заявником та Д. М. було розірвано. Судове провадження щодо встановлення опіки над дитиною продовжувався, в ході якого суд запросив експертну думку Загребського центру захисту дітей.</p> <p>20 січня 2009 року Загребський центр захисту дітей надав свою експертну оцінку щодо стосунків заявника, Д. М. та їхнього спільного сина. Згідно з цим висновком дитина була знервованою через розлучення батьків; Центр рекомендував батькам пройти консультації, а їхньому спільному синові – отримати допомогу психотерапевта.</p> <p>20 березня 2009 року муніципальний суд постановив друге рішення про встановлення опіки та закріпив графік побачень заявника з</p>

сином, а саме – один раз на тиждень, кожен другий вихідний, кожен другий загальнодержавний вихідний та на проведення з сином половини шкільних канікул. Це рішення було знову скасовано апеляційним судом за поданою Д. М. апеляційною скаргою та направлено справу на новий розгляд до муніципального суду.

15 жовтня 2009 року муніципальний суд постановив третє рішення щодо встановлення графіка побачень з дитиною тривалістю дві години кожної середи, кожен другий вихідний та кожен другий загальнодержавний вихідний.

Апеляційна скарга Д. М. на це рішення була відхилена.

Проте надалі, в ході виконання судового рішення, агресія дитини стосовно батька зростала, а тому Центр соціального забезпечення Сесвете подав до суду клопотання про проведення експертної оцінки стосунків батька та дитини; дитина відмовилася від її проходження.

28 вересня 2012 року муніципальний суд провів судове слухання, на якому дитина висловила своє бажання проживати з матір'ю.

12 жовтня 2012 року муніципальний суд постановив рішення про встановлення опіки матері над спільним сином та запровадження побачень з заявником; окрім іншого, суд зобов'язав заявника сплачувати аліменти на дитину.

Обидві сторони провадження подали апеляційні скарги на останнє рішення суду, проте суд апеляційної інстанції відхилив їх.

2.Перший етап виконавчого провадження.

12 лютого 2010 року заявник ініціював виконавче провадження щодо рішення муніципального суду від 15 жовтня 2009 року, вимагаючи зобов'язати Д. М. надати побачення з сином або накладити на неї штраф у разі невиконання рішення суду. Цього ж дня муніципальний суд постановив рішення, за яким Д. М. зобов'язано надати побачення заявнику з дитиною впродовж восьми днів, а у разі невиконання – буде накладено штраф. Д. М. оскаржила рішення до апеляції, яка в свою чергу скасувала попереднє рішення суду та направила справу на новий розгляд до муніципального суду із вказівкою отримати висновок Центру соціального забезпечення.

У свою чергу Центр соціального забезпечення 5 жовтня 2010 року надав висновок, у якому зазначив, що рішення суду про побачення з дитиною має бути виконане, адже в інтересах самої дитини налагодити стосунки з батьком.

11 жовтня 2010 року муніципальний суд ухвалив нове рішення про зобов'язання Д. М. надати побачення заявникові з дитиною; апеляція Д. М. була відхилена.

21 січня 2011 року через невиконання рішення суду Д. М. було оштрафовано муніципальним судом та зобов'язано надати заявникові побачення з сином; у протилежному випадку їй загрожував штраф у більшому розмірі. Однак рішення суду все одно виконане не було.

3 серпня 2011 року муніципальний суд змінив санкцію, яка могла бути накладена на Д. М. у вигляді штрафу у більшому розмірі, на 28 днів позбавлення волі із призначенням додаткового покарання у вигляді штрафу та вказав на її обов'язок забезпечити побачення заявника з сином впродовж восьми днів.

23 квітня 2012 року заявник повідомив суд, що він все ще не спілкувався із сином.

3. Другий етап виконавчого провадження.

30 жовтня 2013 року відбулося судове засідання в муніципальному суді, під час якого Д. М. вказала, що вона не відмовляється виконувати рішення суду, проте їхній син не бажає бачитися з батьком (заявником).

З метою налагодження контакту з батьком у лютому 2014 року муніципальний суд звернувся до Центру соціального забезпечення з метою призначити тимчасового опікуна. 14 квітня цього ж року тимчасовий опікун вказав суду, що Д. М. чинила маніпулятивний вплив на дитину, а отже, небажання бачити заявника не було особистим бажанням дитини, а було нав'язане Д. М.

9 лютого 2015 року муніципальний суд знову постановив рішення про зобов'язання Д. М. надати заявнику побачення з сином; в іншому випадку на неї буде накладено стягнення у вигляді штрафу. В лютому 2016 році заявник повідомив, що зустрічі з сином все ще не відбулися.

Між іншим 9 червня 2011 року заявник ініціював кримінальне провадження за фактом перешкоджання заходам із захисту дітей.

30 вересня 2018 муніципальний суд визнав Д. М. винною за пред'явленим обвинуваченням та призначив покарання у виді одного року ув'язнення з іспитовим строком на два роки.

Між іншим, 13 жовтня 2008 року Центр соціального забезпечення Сесвете вирішив, що сім'ї необхідна професійна допомога та направив їх до Загребського центру захисту дітей.

1 липня 2010 року Центр прийняв рішення про здійснення нагляду за заявником та Д. М. щодо виконання ними батьківських прав та обов'язків строком на один рік. 25 січня 2012 року такі заходи були знову запроваджені на той самий строк, проте згідно з висновком Центру такі заходи бажаного результату не надали.

Огляд рішень Європейського суду з прав людини

Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).
Дата прийняття:	13/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	13/06/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF BEDNARZ v. POLAND (Application no. 76505/14)
Зміст:	Заявник стверджував про жорстоке поводження та його катування під час ув'язнення і скаржився на відсутність ефективного засобу правового засобу в цьому відношенні.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування) в матеріальному та процесуальному аспектах.
Дата прийняття:	13/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	13/09/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF KOUTSOKOSTAS v. GREECE (Application no. 64732/12)
Зміст:	Справа стосувалася експропріації земельної ділянки, яка належала заявникам в місті Пелла. Скарга заявників, окрім іншого, стосувалася відмови національних судів у розгляді їхніх заяв про сплату компенсації за експропріацію одночасно із визначенням суми, яка має бути остаточно сплачена.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном).
Дата прийняття:	13/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	13/09/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.

<p>Назва:</p>	<p><u>CASE OF SH.D. AND OTHERS v. GREECE, AUSTRIA, CROATIA, HUNGARY, NORTH MACEDONIA, SERBIA AND SLOVENIA</u> (Application no. 14165/16)</p>
<p>Зміст:</p>	<p>Заявники – п'ять громадян Афганістану, які нелегально прибули до Греції, будучи неповнолітніми (у віці від 14 до 17 років). Вони стверджували, що покинули Афганістан, побоюючись за свої життя з причини приналежності до релігійної меншини.</p> <p>В лютому 2016 року заявників затримала поліція; надалі були видані накази про їх депортацію та надано один місяць, аби вони покинули територію Греції.</p> <p>Деякі з заявників намагались перетнути кордон між Грецією та Північною Македонією, проте були затримані прикордонниками. Sh. D. було заарештовано грецькою поліцією та «превентивно ув'язнено» в поліцейській дільниці на 24 години.</p> <p>A. A., S. M., M. M. та A. B. були затримані на острові Хіос та щодо них постановлено накази про депортацію; надалі, вони перетнули материкову частину Греції та направились до Ідомені – поселення між Грецією та Північною Македонією. Ці заявники перебували близько місяця в тимчасовому таборі в Ідомені.</p> <p>У березні 2016 року в супроводі свого адвоката заявники прибули до Центру надання притулку в Афінах з метою подачі заяви про надання притулку. В травні 2016 року заявники переїхали до готелю в центрі Афін.</p> <p>У червні 2016 року S. M., M. M. та A. B. були поміщені до притулку Фарос для неповнолітніх без супроводу – закладу, що діє під наглядом норвезького представництва та Міжнародної організації з міграції.</p> <p>У серпні 2016 року S. M. та M. M. були переведені до спеціального центру для неповнолітніх без супроводу, що підзвітний Управлінню Верховного Комісара у справах біженців.</p> <p>У грудні 2016 року M. M. було затримано органами поліції у зв'язку із статусом неповнолітнього та «превентивно ув'язнено» на вісім днів.</p> <p>У липні 2016 року A. A. сховався під вантажівкою, намагаючись дістатися до Італії, але його було затримано і в подальшому також «превентивно ув'язнено» в поліцейському відділку порту Ігумениця, а пізніше, після спроби самогубства, у поліцейському відділку Філіата.</p> <p>S. M. і A. A. отримали статус біженців у жовтні 2016 року та січні 2017 року відповідно.</p>

Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування). Порушення пункту 1 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканість).
Дата прийняття:	13/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	13/09/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF MARCELLO VIOLA v. ITALY (NO. 2) (Application no. 77633/16)
Зміст:	<p>16 жовтня 1995 року суд призначив покарання заявникові у виді п'ятнадцяти років позбавлення волі за участь у злочинній організації (мафії) у зв'язку із подіями, що мали місце між 1990 та 1992 роками. Суд апеляційної інстанції підтримав вирок суду першої інстанції, але зменшив покарання до 12 років позбавлення волі. Заявник не подавав касаційну скаргу.</p> <p>У вересні 1999 року суд першої інстанції призначив заявникові покарання у виді довічного позбавлення волі за окремі злочини, пов'язані зі злочинною діяльністю мафії, а також визнав заявника винним в умисному вбивстві, викраденні та незаконному позбавленні волі, що призвело до смерті жертви, а також незаконному володінні зброєю. Апеляційна скарга заявника була відхилена.</p> <p>12 грудня 2008 року апеляційний суд, після подачі заявником відповідної заяви, переглянув загальне призначене покарання, здійснив його перерахунок та призначив остаточне покарання у виді довічного позбавлення волі з денною ізоляцією строком на два роки і два місяці.</p> <p>Між 2000 та 2006 роками заявник перебував під спеціальним тюремним режимом. В грудні 2005 року Міністерство юстиції видало указ про продовження такого режиму стосовно заявника ще на один рік. Своєю постановою від 14 березня 2006 року суд у порядку нагляду за виконанням вироку задовольнив скаргу заявника та скасував спеціальний тюремний режим.</p> <p>Згодом заявник двічі подавав клопотання про надання тюремної відпустки.</p> <p>Його перша заява, у липні 2011 року, була відхилена судом, що призначив покарання, який, окрім іншого, зазначив, що заявник не має права на таку відпустку, оскільки він відбуває покарання за членство в злочинній організації (мафії) та не співпрацював з</p>

	<p>судовими органами. 29 листопада 2011 року суд у порядку нагляду за виконанням вироку відхилив апеляцію заявника, стверджуючи, що не було встановлено, що він не підтримував зв'язки із злочинною організацією (мафією), а під час перебування в місцях позбавлення волі за ним не спостерігалось критичне ставлення до свого кримінального минулого. Другу заяву про надання тюремної відпустки було відхилено 26 травня 2015 року з аналогічних підстав. Суд касаційної інстанції відхилив скаргу заявника.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування).

Огляд рішень Європейського суду з прав людини. Рішення за період з 10.06.2019 по 14.06.2019 / Відпов. за вип.: О. Ю. Тарасенко, Д. П. Мордас, Р. Ш. Бабанли. – Київ, 2019. – Вип. 21. – 15 стор.

Застереження:

1. Огляд окремих судових рішень, зокрема й їх переклад, здійснюється працівниками департаменту аналітичної та правової роботи Верховного Суду з використанням матеріалів, розміщених на веб-сайтах Європейського суду з прав людини:

<https://www.echr.coe.int/Pages/home.aspx?p=home>,

<https://hudoc.echr.coe.int>.

2. Огляд рішень здійснюється з метою ознайомлення з їх коротким змістом. Для повного розуміння суті висловленої в судовому рішенні правової позиції необхідно ознайомитися з його повним текстом, розміщеним на веб-ресурсах Європейського суду з прав людини.

3. Інформація має суто допоміжний та довідковий характер та не має на меті висвітлити суть усієї проблематики, яка вирішується відповідними судовими рішеннями.

Стежте за нами онлайн

 fb.com/supremecourt.ua

 t.me/supremecourtua